

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 47 PŽ-5084/2021-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednika vijeća, Kristine Saganić, suca izvijestitelja i Nevenke Marković, člana vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja NAPREDAK PZ, Županja, Matije Gupca 38, OIB 08175094361 i 2. tužitelja ORNICE PZ, Županja, Matije Gupca 38.a, OIB 56005323211, koje zastupa punomoćnik Dražen Štivić, odvjetnik u Županji, Veliki kraj 54, protiv tuženice REPUBLIKA HRVATSKA, OIB 52634238587, koju zastupa Milenko Perić zamjenik Županijskog državnog odvjetnika u Županijskom državnom odvjetništvu u Osijeku, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tuženičine tražbine u iznosu od 3.644.801,64 kn / 483.748,31 EUR, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-28/2021-35 od 8. rujna 2021., u sjednici vijeća održanoj 10. studenoga 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-28/2021-35 od 8. rujna 2021. u točkama II. i III. njene izreke.

r i j e š i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-28/2021-35 od 8. rujna 2021.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Osijeku utvrđeno je da je osnovano osporavanje tražbine tuženice kao razlučnog vjerovnika na temelju založnog prava upisanog rješenjem Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Z-16475/2006 od 28. prosinca 2006. u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-5/12 u iznosu od 1.927.068,55 kn, što je tuženica dužna priznati (točka I.). Odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi na utvrđenje da

je osnovano osporavanje tražbine i pravo na namirenje tuženice kao razlučnog vjerovnika na temelju založnog prava upisanog rješenjem Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Z-16475/2006 od 28. prosinca 2006. u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-5/12 u iznosu od 1.717.733,09 kn (točka II.). Odlukom o troškovima postupka odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove (točka III.). Rješenjem je odbačena kao nedopuštena tužba u dijelu u kojem tužitelji traže da sud utvrdi osnovanim osporavanje prava na namirenje tuženice kao razlučnog vjerovnika.

2. Prvostupanjski sud je pobijanu presudu utemeljio na zaključku o djelomičnoj osnovanosti prigovora zastare tuženičine tražbine (čl. 233. Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO), a tužba je odbačena u dijelu kojem tužitelji nisu upućeni na parnicu.

3. Protiv presude u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev i odlučeno o parničnim troškovima, te protiv rješenja tužitelj je izjavio žalbu. Tuženičina je žalba posebnim rješenjem odbačena kao nepravovremena.

4. Tužitelji u žalbi tvrde da se rok dospijeca tuženičine tražbine računa od dospijeca označenog u ovršnoj ispravi, a ne u rješenju Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Ovr-386/06 od 21. prosinca 2006. kojim se dopušta upis hipoteke na nekretninama na temelju ovršne isprave. Uz navedeno, za ocjenu prigovora zastare treba primijeniti zastarni rok od šest godina propisan odredbom čl. 92. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“ broj: 127/00, 86/01 i 150/02; dalje: OPZ), sukladno vremenu nastanka porezno-pravnog odnosa. S obzirom na to da je protekao rok od šest godina od 1. prosinca 2012. otkad teče kamata, 1. prosinca 2018. je nastupila apsolutna zastara prava na kamate, čime prava i obveze iz porezno-dužničkog odnosa prestaju (čl. 24. OPZ-a). Dakle, tužitelji smatraju da je prvostupanjski sud pravilno ocijenio njihov prigovor zastare tuženičine tražbine s osnove kamata u iznosu od 1.927.068,55 kn, iako je primijenio odredbe Zakona o obveznim odnosima, a ne odredbe Općeg poreznog zakona. Međutim, tužitelji smatraju da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio zastaru tražbine na ime glavnice za koju je upisano založno pravo.

4.1. Tužitelji i u žalbi ističu da je zastara nastupila i za tražbinu u iznosu od 1.717.733,09 kn, zato što taj iznos predstavlja zbroj pojedinačnih iznosa poreznog duga (glavnice i kamata) koje dospijevaju godišnje i predstavljaju povremena davanjima, što potvrđuje niz poreznih zakona. Tek je u čl. 2. Općeg poreznog zakona iz 2008. („Narodne novine“ broj 147/08; dalje: OPZ/08) propisano da se porezi ne smatraju povremenim davanjima, što znači da su dotad porezne obveze bile povremena davanja i da je nastupila zastara u smislu odredaba čl. 368. st. 2. i 372. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96 i 91/96; dalje: ZOO/91). Iz spisa Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Ovr-386/06 i vještačenjem, utvrdilo bi se od čega se sastoji tražbina u iznosu od 1.717.733,09 kn (zbroj pojedinih glavnica s godišnjim dospelom i kamatama) i bilo bi jasno da se radi o povremenim potraživanjima. Protive se i odluci o troškovima, smatrajući da su svi troškovi nastali samo zato što je tuženica osporavala osnovu

tužbenog zahtjeva. U odnosu na rješenje kojim je tužba odbačena, tužitelji tvrde da tužbeni zahtjev glasi u skladu sa zakonom.

5. Odgovarajući na žalbu tužitelja, tuženica je osporila njenu osnovanost, u bitnome navodeći da se tuženičina tražbina sastoji od poreza i doprinosa s kamatama. Zastara prava na naplatu tražbine počela je teći 1. siječnja 2007. i vrijeme za zastaru prava na naplatu poreza isteklo je 1. siječnja 2013. za poreze i 1. siječnja 2017. za doprinose. Međutim, zastara prava na naplatu je prekinuta 3. siječnja 2012. podnošenjem prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, a tuženičina tražbina prestala je ispunjenjem 4. listopada 2013. O zastari prava na naplatu poreza i doprinosa odluku je donijelo nadležno porezno tijelo 24. kolovoza 2011.

6. Žalba tužitelja nije osnovana.

7. Pobijana odluka ispitana je u granicama žalbenih razloga i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 i 80/22; dalje: ZPP) i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a).

8. Iz tužbe i isprava u spisu proizlaze ove nesporne činjenice:

- trgovačko društvo ZRMAX d.o.o. bio je vlasnik nekretnina upisanih kod Općinskog suda u Osijeku broj zk. uložka 1703, kč.br. 9801/4 kuća br. 11. i dvorište, oranica, put, Bunska ulica, površine 2.517 m².

- na tim je nekretninama bilo upisano razlučno pravo u korist stranaka i to:

- a) tuženice na temelju rješenja Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Z-16475/2006 od 28. prosinca 2006. za iznos od 1.717.733,09 kn s kamatama i troškovima,

- b) oba tužitelja na temelju rješenja Z-13694/28 od 27. studenog 2008. i to u korist NAPREDAK PZ u iznosu tražbine od 4.982.904,64 kn na temelju sporazuma o zasnivanju založnog prava od 18. studenog 2008. broj OV-13383/08, te tražbine i prava na odvojeno namirenje tuženika ORNICE PZ u iznosu od 358.930,00 kn na temelju istog sporazuma.

- nad društvom ZRMAX d.o.o. (vlasnikom nekretnina) otvoren je stečajni postupak 5. ožujka 2012.,

- u vrijeme otvaranja stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom, bio je u tijeku postupak izvlaštenja predmetnih nekretnina u korist Hrvatskih cesta d.o.o.,

- nakon otvaranja stečajnog postupka utvrđeno je da stečajnu masu dužnika čine te nekretnine na kojima je proveden postupak potpunog izvlaštenja u svrhu izgradnje državne ceste; na osnovi rješenja Ureda državne uprave u Osječko-baranjskoj županiji od 13. lipnja 2011. koje je postalo pravomoćno 9. kolovoza 2012., stečajnom dužniku je tijekom stečajnog postupka isplaćena naknada za izvlaštenje u iznosu od 4.613.458,57 kn,

- u vrijeme izvlaštenja i uplate naknade za izvlaštenje, u zemljišnoj knjizi su na tim nekretninama bila upisana založna prava u korist stranaka; brisana su rješenjem Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Z-2914/13 od 22. ožujka 2013. kojim je

dopuštena uknjižba prava vlasništva u korist tuženice, na temelju zaključka stečajnog suca od 15. ožujka 2013. kojim je utvrđeno da je prihvaćen prijedlog za izvlaštenje.

9. U pogledu tražbina stranaka, iz isprava u spisu proizlaze i ove okolnosti:

- zaključkom Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-5/2012-35 od 4. listopada 2013. dana je suglasnost stečajnom upravitelju da od uplaćenog iznosa za izvlaštenje nekretnina isplati tuženici, kao prvoupisanom razlučnom vjerovniku, iznos od 3.644.801,64 kn (umanjeno za 5% troškova postupka),

- naknadno je novi stečajni sudac ispravio taj zaključak na način da umjesto „zaključak“ treba pisati „rješenje“ te je strankama dao pravo žalbe na tu odluku jer takvo pravo nije sadržavao zaključak (rješenje poslovni broj St-5/2012-91 od 25. travnja 2018., potvrđeno rješenjem ovoga suda poslovni broj PŽ-3335/2018-3 od 3. srpnja 2018., str. 80.-82. spisa). Postupajući po žalbi tužitelja protiv rješenja od 4. listopada 2013 (ispravljenog rješenjem od 25. travnja 2018.), ovaj sud je rješenjem poslovni broj PŽ-3335/2018 ukinuo to prvostupanjsko rješenje s uputom za daljnje postupanje oko namirenja založnih vjerovnika, jer dioba naknade nije provedena na zakonit način, a osobama koje prema stanju spisa i podacima iz zemljišne knjige polažu pravo na namirenje, nije omogućeno drugim osobama osporiti tražbinu u pogledu visine namirenja.

- nakon toga (kako to proizlazi iz rješenja ovoga suda poslovni broj PŽ-331/2019-2 od 30. siječnja 2019., str. 83.-86. spisa), održano je ročište za diobu na kojem su razlučni vjerovnici osporili tražbinu tuženice,

- pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-5/2012-105 od 11. prosinca 2018. upućeni su razlučni vjerovnici NAPREDAK PZ i ORNICE PZ u parnicu radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja tražbine razlučnog vjerovnika Republike Hrvatske, Ministarstvo financija u iznosu od 3.644.891,64 kn (točka 1.) i vjerovnik Republika Hrvatska u parnicu radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja tražbina razlučnih vjerovnika NAPREDAK PZ i ORNICE PZ (točka 3.). Stečajni je sud uputio tužitelje kao osporavatelje u parnicu primjenom čl. 112. i 118. st. 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17; dalje: OZ).

10. Odlučna tvrdnja na kojoj tužitelji temelje osporavanje tuženičine tražbine odnosi se na nastup zastare pa je za ocjenu osnovanosti osporavanja potrebno prije svega primijeniti zakonske odredbe koje su bile na snazi u vrijeme nastanka tog porezno-pravnog odnosa (čl. 92. Općeg poreznog zakona, „Narodne novine“ broj: 127/00, 86/01 i 150/02; dalje: OPZ).

11. Prvostupanjski sud je utvrdio da nije osnovan prigovor zastare tuženičine tražbine s osnove poreza i doprinosa u iznosu od 1.717.733,09 kn na ime glavnice, jer od dana kad je tražbina utvrđena odlukom suda (rješenje Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Ovr-386/06 od 21. prosinca 2006.) pa do otvaranja stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom ZRMAX d.o.o. (St-5/12 5. ožujka 2012.), nije prošao rok od deset godina (čl. 233. ZOO-a). U odnosu na preostali dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na osnovanost osporavanja tuženičine tražbine za kamate u iznosu od 1.927.068,55 kn, presuda je postala pravomoćna (tuženičina je žalba odbačena kao nepravovremena). Dakle, predmet ovog žalbenog postupka odnosi se

na pravilnost dijela pobijane presude, odluke o dijelu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na osnovanost osporavanja tuženičine tražbine s osnove glavnice u iznosu od 1.717.733,09 kn. Ovaj sud prihvaća ocjenu prvostupanjskog suda o neosnovanosti tužbenog zahtjeva u tom dijelu, ali iz razloga koji se nastavno obrazlažu.

12. Tužitelji tvrde da prvostupanjski sud nije pravilno ocijenio prigovor zastare tražbine osigurane založnim pravom na ime glavnice od 1.717.733,09 kn, jer je to zbroj pojedinačnih iznosa poreznog duga koji dopijevaju godišnje pa da se zato radi o povremenim davanjima koja se ne mogu namiriti niti iz opterećene stvari; uz navedeno, tužitelji su tvrdili da je nastupila apsolutna zastara po odredbi čl. 24. OPZ kojom je propisano da prava iz porezno-dužničkog odnosa prestaju zastarom. Ocjena je ovoga suda da tužitelji iznošenjem navedenih tvrdnji, nisu s uspjehom osporili tuženičinu tražbinu.

13. Odredbom čl. 90. OPZ-a koji se primjenjuje u ovom slučaju (iz 2000. godine), propisano je da pravo poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze kao i pravo na naplatu poreza, zastarijeva za tri godine računajući od dana kada je zastara počela teći (st. 1.). Zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata počinje teći nakon isteka godine u kojoj je trebalo utvrditi porezne obveze i kamate (st. 2.). Zastara prava na naplatu poreza i kamata počinje teći istekom godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu (st. 4.). Ako tim Zakonom nije drukčije propisano na poreznu zastaru primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima (st. 6.). Dakle, za utvrđivanje tijeka zastare prava na naplatu bitno je kada je porezna obveza utvrđena, a ona se smatra utvrđenom onog trenutka kada porezno tijelo ima pravo zahtijevati naplatu. Naplata porezne obveze ne može započeti prije negoli se utvrdi. Stoga niti tijekom roka za naplatu porezne obveze ne može započeti prije negoli se porezna obveza utvrdi. U konkretnom slučaju, tužitelji nisu ničim doveli u pitanje činjenicu da je rješenje poreznog tijela kojim su utvrđene tražbine radi čijeg osiguranja je zasnovana hipoteka doneseno 13. studenoga 2006. Na temelju poreznog rješenja odobren je upis hipoteke od Općinskog suda u Osijeku rješenjem Ovr-386/06 od 21. prosinca 2006. što znači da je zastara prava na naplatu poreza i doprinosa počela 1. siječnja 2007. i protekla: za naplatu poreza 1. siječnja 2013. (čl. 92. OPZ-a) i doprinosa 1. siječnja 2017. (čl. 82. st. 6. tada važećeg Zakona o doprinosima za obvezna osiguranja, „Narodne novine“ broj 147/02; dalje: ZOD, kojom je propisan desetogodišnji apsolutni rok zastare).

14. Neosnovano tuženica u odgovoru na žalbu kao i tijekom parnice tvrdi da je došlo do prekida zastare 3. siječnja 2012. podnošenjem prijedloga za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom i prijavom tražbine. Odredbom čl. 91. OPZ-a propisano je da se tijekom zastare prekida svakom službenom radnjom poreznog tijela usmjerenom na utvrđivanje ili naplatu poreza i kamata koja je dostavljena na znanje poreznom obvezniku. Međutim, u čl. 92. OPZ-a propisano je da apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, kao i na naplatu poreza i kamata nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi put teći. Ista rješenja sadrži i Zakon o doprinosima za obvezna osiguranja u čl. 82. S propisanim desetogodišnjim apsolutnim zastarnim rokom. To znači da za nastup apsolutne zastare prekidanje tijeka zastare nema pravnog učinka. Navedeno

shvaćanje izraženo je i u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske da su prekidi zastare irelevantni, jer iz odredbe čl. 92. OPZ-a jasno proizlazi da za nastupanje apsolutne zastare prekidanje tijekom zastare nema pravnog učinka (Rev-2369/2017, Revt-339/2013).

15. Ono što je od odlučnog značaja u ovoj pravnoj stvari je činjenica da je riječ o tražbini osiguranoj založnim pravom. Na temelju odredbe čl. 90. st. 6. OPZ-a na poreznu zastaru supsidijarno se primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima koje propisuju drugačije pravne posljedice zastare i drugačija prava za vjerovnika čija je zastarjela tražbina osigurana založnim pravom upisanim u zemljišnim knjigama (kao i čl. 82. st. 7. ZOD-a). Odredbom čl. 368. ZOO/91 na kojeg se tužitelji pozivaju, jednako kao i odredbom čl. 222. ZOO/05 propisano je da kad protekne vrijeme zastare, vjerovnik čije je potraživanje osigurano zalogom ili hipotekom može se namiriti samo iz opterećene stvari ako je drži u rukama i ako je njegovo pravo upisano u javnoj knjizi (st. 1.). Međutim, zastarjela potraživanja kamata i drugih povremenih davanja ne mogu se namiriti ni iz opterećene stvari (st. 2.).

16. Založno je pravo po svojoj pravnoj prirodi jače od zastare pa je moguće namirenje i zastarjele tražbine, ali samo u korist onog vjerovnika čije je potraživanje osigurano založnim pravom upisanim u zemljišne knjige i samo u opsegu koji isključuje zastarjela potraživanja kamata i drugih povremenih davanja (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni brojevi: Revt-211/2011, Revt-142/2017, Rev-x 485/2016). Ta se zakonska odredba čl. 222. ZOO-a primjenjuje na svako pravo zalogu, bez obzira na izvor njegova nastanka. Prema tome, ako je moguće i takvo ograničeno namirenje, tada tražbina iako zastarjela nastupom apsolutne zastare, u onom dijelu koji se odnosi na glavnicu i na sve ono što nisu kamate ili druga povremena davanja, nije prestala, jer je bila osigurana uknjižbom založnog prava na nekretnini. Zato ni pravo poreznih tijela na naplatu glavnice tražbine osigurane založnim pravom nije prestalo i tuženica je tražbinu mogla naplatiti iz vrijednosti založene nekretnine.

17. Tužitelji neosnovano smatraju da porezi i doprinosi predstavljaju povremeno davanje pa da iz tog razloga ta tražbina ne može biti namirena ako je nastupila zastara, iako je to pravo upisano u javnoj knjizi (čl. 222. st. 2. ZOO-a, čl. 372 ZOO/91 tj. 226. ZOO/05); pritom se pozivaju i na trogodišnji zastarni rok. Ovaj sud zaključuje da ti tužiteljevi navodi nisu osnovani i da nije riječ o povremenom davanju u smislu odredaba ZOO-a, već se radi o javnim prihodima sukladno OPZ-u i ZOD-u. Porezi su prisilna davanja koja pravni subjekti plaćaju državi, značajan su izvor državnih prihoda, a nameću ih administrativne jedinice (država, lokalne vlasti) radi pribavljanja sredstava za podmirivanje javnih potreba, tj. sa svrhom prikupljanja prihoda radi financiranja rashoda. OPZ/08 propisao je izričito da porezi nisu povremena davanja; takvu odredbu nije sadržavao OPZ iz 2000. godine. Međutim, ta okolnost sama po sebi ne znači da su samo zbog toga porezi kao i doprinosi do 2008. bili povremeno davanje. Pravna narav javnog davanja nije izmijenjena, kao ni suština te obveze.

18. Zaključno se ističe da pravilo iz čl. 222. st. 1. ZOO-a vrijedi za glavnu tražbinu. U konkretnom slučaju glavna tražbina je upravo porezni dug, tj. tražbina s

osnove poreza i doprinosa. Za tu je tražbinu propisan poseban rok zastare u posebnom zakonu (Opći porezni zakon i Zakon o doprinosima za obvezna osiguranja). Odredbe Zakona o obveznim odnosima primjenjuju se na poreznu zastaru tek ako drugačije nije propisano posebnim zakonom, a upravo jest propisano drugačije (čl. 90. st. 6. OPZ-a, čl. 82. t. 7. ZOD-a).

19. U odnosu na odbacivanje, prvostupanjski je sud odbacio kao nedopušten dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj predlaže da sud utvrdi osnovanim osporavanje prava na namirenje tražbine tuženika kao razlučnog vjerovnika, jer je time prekoračio ovlasti na upućivanje na parnicu iz rješenja tog suda poslovni broj St-5/12 od 11. prosinca 2018. Pritom se prvostupanjski sud pozvao i na čl. 117. OZ-a kojim je propisano da osoba koja se namiruje iz vrijednosti može drugoj osobi osporiti postojanje tražbine, njezinu visinu i red namirenja. Dakle, zakon ne predviđa da bi se u ovakvoj parnici moglo osporavati pravo na odvojeno namirenje neke tražbine, niti je na to tužitelj upućen (tako i u odluci ovoga suda poslovni broj PŽ-184/2020).

20. Ovaj sud ne nalazi nepravilnosti niti u odluci o troškovima postupka, uvažavajući uspjeh stranaka u sporu (čl. 154. st. 4. ZPP-a).

21. Slijedom navedenog, odbijanjem žalbe tužitelja pobijana odluka je potvrđena (čl. 368. st. 2. i čl. 380. t. 2. ZPP-a).

22. Napominje se da je novčani iznos u uvodu presude iskazan i u valuti EUR, primjenom fiksnog tečaja konverzije, na temelju čl. 43. i 48. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 57/22 i 88/22).

Zagreb, 10. studenoga 2022.

Predsjednik vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **eb314-5bd85**

Kontrolni broj: **03a3d-18847-6be0a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRTA MATIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.